

– Докато Димитри проси помощ и закрила от ~~алеманския~~ император, в това време граф Биандрате и маркиз Гулиелмо готвят поход за превземане на <sup>Солун</sup> Тесалоника за Монфератския род.

– Струва ми се, че докато Монфератският род се намери, родът на Комнените няма да чака много! – отново пошъпна гневно Александър.

– Изглежда, че не чака, защото епирците заели преди две недели Костур, Лерин и Воден. Бавно ала сигурно те заграждат земите на Димитри и Маргарита...

Александър махна с ръка.

– Толкова на Маргарита, колкото и на кир Тодор. Епир се разширява <sup>3</sup> за наша сметка, заема наши земи... – гърдите на севастократора буйно се вдигнаха, той стисна зъби и тихо процеди. – А ние стоим тук и гледаме. Чакаме...

Иоан Асен дигна полека счи, изгледа брата си и въздъхна. После отново сведе чело в трескава размисъл.

Дълго мълчаха двамата, след като изпратиха войводата, стаил всеки за себе си своята тревога, докато най-сетне Иоан дигна ръка и удари медното кръжило. Александър безпокойно вии глед в замисленото му лице.

– Нека дойде <sup>3</sup>презвитер Иоаким, – каза тихо царят на претеклия се страж.

Александър сви вежди. А когато <sup>и</sup>бедният, мълчалив постник влезе в стаята, той отиде до прозореца и застана гърбом към работната маса. Долу песяци разхождаха буйните загари, строжи отвеждаха конете на гончиите. Ширните простори на юга откриваха веригата на Хема. В далечината се открояваше едва забележимо хълма наречен "Скитско съвещалище". Малката царица играеше на криеница с двете си завареници, по-дете и от тях. Веселите им писъци отекваха ~~отекваха~~ във високите зидове от едри дялани камъни.

Севастократор Александър се извърна, полека отиде към брата